

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **JUDr. M. J.**
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Králíkem
sídlem Kobližná 47/19, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. 54791/18/5100-31462-705264

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je vyměření daně z převodu nemovitostí podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí.
- 2. Na valné hromadě obchodní společnosti Rodinné vinařství Jedlička & Novák, Bořetice a. s. (dále také jen „rodinné vinařství“) bylo dne 29. 11. 2007 rozhodnuto mimo jiné o zvýšení základního kapitálu nepeněžitým vkladem v celkové hodnotě 69 300 000 Kč. Celková hodnota vkladu movitých a nemovitých věcí však činila 71 084 308 Kč. Z hodnoty nemovitých věcí, které

žalobce vložil do společnosti mimo základní kapitál, byl povinen zaplatit daň z převodu nemovitostí, což neučinil.

3. Finanční úřad v Hustopečích (dále jen „správce daně“) proto vydal dne 15. 12. 2011, pod č. j. 102419/11/299960710755 platební výměr, kterým doměřil žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 43 587 Kč. V něm konstatoval, že podle prohlášení vkladatelů nemovitostí byly nemovitosti vložené do rodinného vinařství oceněny znaleckým posudkem na celkem 65 018 000 Kč, z toho nemovitosti vložené žalobcem byly oceněny na 54 973 000 Kč. Do základního kapitálu ovšem bylo nepeněžitým vkladem v podobě nemovitostí vloženo celkem pouze 63 300 000 Kč (zbývajících 6 000 000 Kč bylo vloženo v podobě movitých věcí), přičemž procentním propočtem byla určena hodnota vložená žalobcem do základního kapitálu na 53 520 150 Kč. Podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. platilo, že od daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny pouze samotné vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva. Hodnota nemovitostí vložených žalobcem do akciové společnosti (54 973 000 Kč) byla ovšem o 1 452 850 Kč vyšší než hodnota vložená do základního kapitálu (53 520 150 Kč). Na tento rozdíl, tedy na nevloženou část (tzv. vkladové ážio) se osvobození od daně nevztahovalo, proto z něj byla žalobci doměřena daň z převodu nemovitostí.
4. Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2012, č. j. 10373/12-1400-705264, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání. Toto první zamítavé rozhodnutí zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 9. 2014, č. j. 30 Af 103/2012 - 72, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému vytkl nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně skutečnosti, z čeho všeho se skládá žalobcem vložená technologie, resp. zda v ní nejsou zahrnuty i samostatné movité věci. Žalovaný následně provedl dne 12. 3. 2015 v provozovně rodinného vinařství místní šetření, při němž žalobce popsal pracovníkům žalovaného jednotlivé součásti technologického zařízení umístěného v hale.
5. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 13. 11. 2015, č. j. 38280/15/5100-31461- 705264, kterým žalobcovo odvolání opět zamítl. Připomněl, že právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí nastaly ke dni 20. 3. 2008, proto na daný případ použil tehdy účinný zákon č. 357/1992 Sb. Od daně z převodu nemovitostí jsou podmíněčně osvobozeny vklady do základního kapitálu, nikoli však vklady mimo základní kapitál, což potvrdil i Ústavní soud v nález ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 644/02. Přitom výše vkladu do základního kapitálu je určena na základě smluvní volnosti, naopak hodnota nepeněžitého vkladu je obligatorně určena posudkem zpracovaným znalcem. Na základě místního šetření žalovaný konstatoval, že jde v případě posuzovaného vkladu haly vinařství o vzájemně funkčně propojený komplex stavby a technologie, jejíž některé části jsou spojeny se zemí pevným základem. Pokud by byla technologická část výroby vína oddělena, došlo by ke znehodnocení věci a zmaření účelu, pro který byla vybudována. Technologické zařízení tak bylo podle žalovaného součástí stavby ve smyslu § 120 odst. 1 tehdy účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Celý tento komplex byl předmětem daně z převodu nemovitostí.
6. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 30 Af 5/2016-81, zamítl. Tento rozsudek krajského soudu byl však následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Afs 136/2018-24. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že komponenty technologie, které byly obsaženy v převáděném areálu vinařství, nebylo možné vzhledem k jejich mobilitě a flexibilitě využití pokládat za součásti převáděné nemovitosti a zahrnout jejich hodnotu do základu daně z převodu nemovitostí. Krajský soud v Brně proto následně rozsudkem ze dne 5. 9. 2018, č. j. 30 Af 5/2016-112, rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. 38280/15/5100-31461-705264, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný změnil platební výměr ze dne 15. 12. 2011, č. j. 102419/11/299960710755, tak, že snížil vyměřenou daň z nabytí nemovitostí na částku 37 062 Kč. V ostatním ponechal výrok platebního výměru beze změny.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nesprávné, neboť žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci a dále nesprávně vyložil § 9 a § 20 zákona č. 357/1992 Sb.
9. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že daň z převodu nemovitostí byla vyměřena, ačkoliv vklad (převod) nemovitých věcí žalobce do základního kapitálu je *ex lege* od daně z převodu osvobozen. Skutkově pak žalovaný nesprávně dovodil, že žalobce vkládal nemovité věci do rodinného vinařství mimo základní kapitál.
10. Valná hromada rodinného vinařství schválila zvýšení základního kapitálu upsáním akcií nepeněžitým vkladem nemovitých věcí a dále souboru movitých věcí s tím, že nově je upisováno 693 akcií o jmenovité hodnotě jedné akcie 100 000 Kč. I přes skutečnost, že uvedení znalci ohodnotili nepeněžité vklady na celkovou částku 71 084 308 Kč, valná hromada rodinného vinařství rozhodla, že z důvodu účetní opatrnosti bude upisovat 693 kusů akcií o jmenovité hodnotě jedné akcie ve výši 100 000 Kč. Základní kapitál rodinného vinařství se tak zvýšil o částku 69 300 000 Kč.
11. Nepeněžitý vklad žalobce byl znalci ohodnocen na částku 59 500 000 Kč s tím, že tento vklad byl tvořen jednak věcí nemovitými v hodnotě 54 973 000 Kč, jednak věcí movitými v hodnotě 5 754 077,60 Kč. Vzhledem k tomu, že předmětné movité věci nejsou součástí vkládaných věcí nemovitých, musí žalovaný vycházet z toho, že do základního kapitálu rodinného vinařství byly ze strany žalobce vloženy věci nemovité v hodnotě 54 973 000 Kč a dále podstatná část věcí movitých. Zbývá část věcí movitých byla do majetku rodinného vložena mimo upsaný základní kapitál. Dále je relevantní skutečností, že žalobce vložil do rodinného vinařství majetek v celkové hodnotě 59 500 000 Kč, nicméně žalobce veden úmyslem plně respektovat účetní princip zachování opatrnosti, obdržel akcie (pouze) o celkové jmenovité hodnotě 58 400 000 Kč.
12. Ze smlouvy o upsání akcií vyplývá, že žalobce do základního kapitálu vložil majetek v hodnotě 58 400 000 Kč (nemovitý majetek v hodnotě 54 973 000 Kč a movitý majetek v hodnotě 3 427 000 Kč). Zbylou část movitého majetku v hodnotě 1 100 000 Kč vložil do rodinného vinařství mimo upsaný základní kapitál. Vzhledem k tomu, že žalobce do základního kapitálu vložil nemovitosti v hodnotě 54 973 000 Kč a dále z důvodu účetní opatrnosti část movitých věcí v hodnotě 3 427 000 Kč, nevidí žalobce jediný důvod pro závěr, že jeho vklad nemovité věci do základního kapitálu rodinného vinařství nemá být osvobozen od daně z převodu nemovitých věcí.
13. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správce daně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
14. Na výzvu soudu k otázce případné prekluze práva stanovit daň uvedl, že podle jeho názoru je právo stanovit daň prekludováno. Je přesvědčen, že běh promlčecí lhůty nebyl stavěn po dobu soudních řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě, že do základního kapitálu není vložena celá hodnota vkládaného majetku, je povinen zjistit poměr mezi částí vloženou do základního kapitálu a částí nevloženou. Pro stanovení těchto hodnot (vloženého a nevloženého majetku) musí správce daně zjistit, o jakou hodnotu byl zvýšen základní kapitál, posoudit celou částku zvýšení základního kapitálu a tuto částku porovnat s deklarovanou hodnotou movitých i nemovitých věcí převáděných do vlastnictví obchodní společnosti.

16. V projednávaném případě byla hodnota nepeněžitého vkladu oceněna ve znaleckém posudku doc. Ing. L. M., CSc. ze dne 27. 11. 2007, č. j. 50 Nc 6548/2007-32 (o ceně nemovitých věcí), a znaleckém posudku Ing. A. G. č. 71/2007 ze dne 29. 10. 2007, o ceně movitých věcí, a je deklarována v prohlášení vkladatelů. Uvedené dokumenty jsou součástí sbírky listin v obchodním rejstříku. Porovnáním hodnoty majetku vloženého do základního kapitálu a hodnoty majetku vloženého mimo základní kapitál je získán procentní podíl mezi vloženou a nevloženou částí majetku do základního kapitálu. Částka, která odpovídá vypočtenému procentnímu podílu převedená do vyjádření v Kč, činí základ daně z převodu nemovitostí. Tímto způsobem je získána částka, která odpovídá nevloženému majetku (majetku vloženému mimo základní kapitál), jenž nepodléhá osvobození od daně.
17. Celkově byly do vlastnictví rodinného vinařství dle znaleckých posudků vloženy movité věci v hodnotě 6 066 308 Kč a nemovité věci (nemovitosti) v hodnotě 65 018 000 Kč. Tato částka činí celkem 71 084 308 Kč. Prohlášením vkladatelů došlo k navýšení základního kapitálu celkem o 69 300 000 Kč. Tím vznikl rozdíl v Kč mezi celkovou hodnotou vloženého majetku a částí majetku vloženou dle prohlášení vkladatelů do základního kapitálu, tedy 71 084 308 Kč - 69 300 000 Kč, což činí 1 784 308 Kč (2,51 %).
18. Do základního kapitálu tedy nebyla vložena částka ve výši 1 784 308 Kč. Žalovaný v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu odečetl z hodnoty majetku připadajícího na žalobce celou hodnotu movitých věcí (technologie) stanovenou ve znaleckém posudku, přičemž přihlédl k zájmům poplatníka (žalobce) a dále již nezkoumal povahu těchto jednotlivých movitých věcí (tzn., zda by části technologie nemohly být součástí věcí nemovitých).
19. Podíl mezi vloženou hodnotou a nevloženou hodnotou majetku činil 2,51 %. Základem pro výpočet daně z převodu nemovitostí se stala částka vkladu ve výši 54 973 000 Kč, která dle znaleckého posudku připadá na žalobce. Od ní žalovaný odečetl celou hodnotu technologie stanovené znaleckým posudkem připadající na žalobce, tj. 5 754 078 Kč (54 973 000 Kč - 5 754 078 Kč = 49 218 922 Kč). Z takto vypočtené částky oproštěné od technologie činí již podíl připadající na nevloženou část majetku 1 235 394,94 Kč. Tato částka se po zaokrouhlení na celé stokoruny nahoru (1 235 400 Kč) stává základem daně z převodu nemovitostí. Daň z převodu nemovitostí v sazbě 3 % tedy činí 37 062 Kč.
20. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by mu byla nesprávně vyměřena daň z převodu nemovitostí z nemovitých věcí vložených do základního kapitálu. Žalovaný dani podrobil část majetku nevloženou do základního kapitálu, kterou v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně oprostil od technologie.
21. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.
22. K otázce případné prekluze žalovaný k výzvě soud poznamenal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě pro stanovení daně. Objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně počala běžet před účinností daňového řádu, proto je její běh posuzován podle dosavadních předpisů, tj. včetně jejího stavění po dobu soudních řízení.

IV. Posouzení věci soudem

23. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
24. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
25. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

26. Předtím, než soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v intencích žalobních námitek, zabýval se z úřední povinnosti otázkou prekluze práva stanovit daň.
27. V daném případě vznikla žalobci daňová povinnost v roce 2007. Lhůta pro vyměření daně tak počala běžet podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (§ 47). Účastníci se rozcházejí v tom, zda uplynula objektivní (desetiletá) lhůta pro stanovení daně, tj. zda tato lhůta byla stavěna po dobu předcházejících soudních řízení (vedených u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 103/2012 a sp. zn. 30 Af 5/2016 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 136/2018). Pokud by maximální desetiletá lhůta pro stanovení daně dosud neuběhla, není pochyb o tom, že subjektivní (tříletá) lhůta byla zachována (v podrobnostech viz argumentace žalovaného obsažená ve vyjádření z 5. 2. 2021).
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá v tomto směru jednoznačný závěr, vtělený i do publikované právní věty: „*Ustanovení § 148 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve kterém je stanovena maximální desetiletá lhůta pro stanovení daně, jejíž běh nelze prodlužovat, přerušovat ani stavět, lze aplikovat pouze na prekluzivní lhůty, které počaly běžet za účinnosti daňového řádu, tj. od 1. 1. 2011; v případech, kdy maximální desetiletá prekluzivní lhůta počala běžet před účinností daňového řádu, postupuje se dle dosavadních právních předpisů, včetně § 41 s. ř. s.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011 - 218, č. 2676/2012 Sb. NSS). Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem byla žaloba podána ještě před účinností daňového řádu. V rozsudku bylo proto vysloveno, že „*se účinky soudního řízení zahájeného před účinností daňového řádu posuzují podle dosavadních předpisů, tj. včetně ustanovení § 41 s. ř. s.*“ (obdobně i v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 2 Afs 33/2012 - 33). Bylo doplněno, že uvedený závěr „*platí pouze za předpokladu, že příslušné přechodné ustanovení, tj. § 264 odst. 4 daňového řádu, nestanoví jinak*“. Nejvyšší správní soud tak sám naznačil, že otázka, kdy bylo zahájeno soudní řízení, by mohla hrát roli. Navazující judikatura Nejvyššího správního soudu však zdůraznila, že rozhodující je pouze to, kdy začala běžet samotná lhůta pro stanovení daně, tedy že datum podání žaloby je bezpředmětné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017-85, body 15-16, nebo ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Afs 138/2018-48, body 37-40).
29. Tento závěr není v rozhodovací praxi správních soudů přijímán bez výhrad (opačně viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 2. 2020, č. j. 65 Af 46/2018-58, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2020, č. j. 22 Af 36/2019-65), nicméně Krajský soud v Brně se s ním ztotožnil z následujících důvodů.
30. Podle § 264 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (účinného od 1. 1. 2011), věta za středníkem, *lhůta pro stanovení daně zahájená před nabytím účinnosti daňového řádu nemůže skončit dříve než v den, ve který by končila podle dosavadních právních předpisů*. Zákonodárce tu dává jasně najevo, že přijetí nového daňového řádu nemá vést k jakémukoliv zkrácení či dřívějšímu skončení lhůt, jež začaly běžet podle předchozí právní úpravy. Tímto prizmatem je třeba vykládat veškerá přechodná ustanovení. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu „*běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Z textu § 264 odst. 4 daňového řádu je zřejmé, že zákonodárce výslovně upravil pouze ty situace, kdy určitá skutečnost měla podle úpravy v daňovém řádu nově stavět určitou lhůtu. Neřešil případy, kdy je tomu opačně (ostatně je třeba připomenout, že daňový řád nezrušil úpravu obsaženou v § 41 s. ř. s. výslovně; její derogaci dovodil až Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 9 Afs 72/2011-218 z důvodu komplexní povahy úpravy obsažené v § 148 daňového řádu). V daném případě je nadto celá věc složitější. Zahájení soudního řízení správního způsobuje stavění lhůty pro stanovení daně i podle

nové úpravy obsažené v daňovém řádu [§ 148 odst. 4 písm. a)]. Změnilo se pouze to, že zatímco dříve judikatura k § 41 s. ř. s. dovozovala, že soudní řízení má tento účinek vůči oběma lhůtám (subjektivní tříleté i objektivní desetileté), ze systematiky § 148 daňového řádu vyplývá, že zahájení soudního řízení správního staví pouze běh subjektivní tříleté lhůty. Nová právní úprava tedy nezměnila účinek, jež má mít žaloba podaná ve správním soudnictví, ale pouze okruh lhůt, vůči kterým se tento účinek uplatňuje. Rozhodující je tedy povaha lhůty, neboť právě ta doznala novou právní úpravou zásadní změny – nyní je desetiletá lhůta pro stanovení daně *de facto* lhůtou absolutní. Z tohoto hlediska (a také s přihlédnutím k výše citovanému § 264 odst. 3 daňového řádu) je určující, kdy začala ta která lhůta běžet, nikoliv den, kdy bylo zahájeno soudní řízení, které má její běh přerušit. Pouze ty desetileté lhůty, jež začaly běžet až za účinnosti daňového řádu, mohou nabýt oné „absolutní“, tj. nepřerušitelné povahy, kterou jim tento předpis nově přiznává (s dvěma výjimkami stanovenými v § 148 odst. 6 a 7 daňového řádu). Pokud však desetiletá lhůta pro vyměření daně započala běžet podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neběží po dobu soudních řízení podle § 41 s. ř. s., nehledě na to, zda bylo soudní řízení zahájeno před nabytím účinnosti daňového řádu či po ní. V daném případě je tak nutno ve shodě se žalovaným konstatovat, že subjektivní ani objektivní lhůta pro stanovení daně neuběhla, neboť její běh byl stavěn po dobu předchozích soudních řízení.

31. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že daň z převodu nemovitých věcí byla vyměřena v rozporu se zákonem.
32. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. je *poplatníkem daně z převodu nemovitostí převodce (prodávající); nabyvatel je v tomto případě ručitelem*. Podle § 9 odst. 1 písm. a) tohoto zákona je *předmětem daně z převodu nemovitostí úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem*.
33. Podle § 20 odst. 6 písm. e) citovaného zákona *jsou od daně darovací a daně z převodu nemovitostí osvobozeny vklady vložené podle zvláštního zákona do základního kapitálu obchodních společností nebo družstev*.
34. Z citovaných ustanovení zákona č. 357/1992 Sb. vyplývá, že od daně z převodu nemovitostí jsou podmíněně osvobozeny vklady do základního kapitálu, nikoliv však vklady mimo základní kapitál. Tento závěr potvrdil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000, podle kterého se osvobození od daně z převodu nemovitých věcí uplatní pouze v případě, je-li celá nemovitost vložena do základního kapitálu společnosti, nikoliv např. částečně do rezervního fondu, jako emisní ážio apod. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2007, č. j. 7 Afs 142/2006-59).
35. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Valná hromada obchodní korporace Rodinné vinařství Jedlička & Novák, Bořetice a. s. rozhodla dne 29. 11. 2007 o navýšení základního kapitálu korporace upsáním nových akcií o částku 69 300 000 Kč. Důvodem pro upsání akcií nepeněžitým vkladem bylo zvýšení kapitalizace firmy a dosahování výnosů. Nepeněžitý vklad movitých věcí byl oceněn znalecký posudkem vyhotoveným znalcem Ing. A. G. na částku 6 036 308 Kč. Nepeněžitý vklad nemovitých věcí byl oceněn znaleckým posudkem vyhotoveným znalcem doc. Ing. L. M., CSc. na částku 65 018 000 Kč. Z toho byl základní kapitál navýšen částkou 63 300 000 Kč vložением nemovitých věcí a částkou 6 000 000 Kč vložением věcí movitých (viz notářský zápis ze dne 29. 11. 2007, NZ 537/2007).
36. Podle notářského zápisu vložil žalobce do rodinného vinařství nemovité věci v hodnotě 54 973 000 Kč a movité věci v hodnotě 4 662 173 Kč (obdobně viz znalecké posudky). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 7 Afs 136/2018-24, do hodnoty nemovitých věcí nebylo možné započíst oceněnou technologii. Hodnota nemovitých věcí vložených žalobcem proto činila celkem 49 218 922,40 Kč (nemovité věci 54 973 000 Kč bez technologií ve výši 5 754 077,60 Kč) a movitých věcí činila celkem 10 416 250,60 Kč (technologie 5 754 077,60 Kč a ostatní movité věci v hodnotě 4 662 173 Kč).

37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně shrnul, že celková hodnota vkladu movitých a nemovitých věcí do společnosti činila 71 084 308 Kč. Základní kapitál však byl zvýšen pouze o 69 300 000 Kč. Do základního kapitálu společnosti proto nebyla vložena část movitých a nemovitých věcí v hodnotě 1 784 308 Kč, tj. 2,51 % z hodnoty vložených movitých a nemovitých věcí. Jestliže se osvobození od daně z převodu nemovitých věcí podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. uplatní pouze v případě, že je celá nemovitost (resp. hodnota všech nemovitých věcí) vložena do základního kapitálu společnosti, je nutné konstatovat, že žalobce zvýšil základní kapitál vložením nemovitých věcí v hodnotě 47 983 527,40 Kč (tj. 2,51% z částky 49 218 922,40 Kč). Mimo základní kapitál (jako vkladové ážio) vložil žalobce do společnosti 1 235 395 Kč (49 218 922,40 - 47 983 527,40 Kč). Tato částka tvoří základ daně z nemovitých věcí (totožně viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2016, č. j. 31 Af 32/2015-79, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 4 Afs 200/2016-32).
38. Žalobci nelze přisvědčit v tvrzení, že do základního kapitálu společnosti vložil plnou hodnotu věcí nemovitých a pouze věci movité upsal mimo základní kapitál. Z důkazů založených ve správním spise nijak neplyne, že by celý vklad nemovitých věcí měl být osvobozen od daně z převodu nemovitostí. Naopak, notářský zápis ze dne 29. 11. 2007 výslovně uvádí, že nepeněžitý vklad movitých věcí byl oceněn na 6 066 308 Kč a z toho byl základní kapitál zvýšen o částku 6 000 000 Kč. Tato skutečnost by nasvědčovala tomu, že téměř celá hodnota movitých věcí (bez zohlednění technologií) byla vložena do základního kapitálu společnosti. Smlouva o upsání akcií ze dne 14. 12. 2007 pouze souhrnně uvádí, že hodnota nemovitých a movitých věcí vložených do společnosti žalobcem činila celkem 59 500 000 Kč. Obdobně ze znaleckých posudků je zřejmé pouze to, že celková hodnota žalobcem vložených nemovitých a movitých věcí činila 59 635 173 Kč.
39. Soud se ztotožnil se žalovaným, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že hodnota nemovitostí vložených žalobcem do společnosti převyšovala tomu odpovídající zvýšení základního kapitálu, tj. tvořila vkladové ážio, které podléhá dani z převodu nemovitostí. Žádné důkazy, které by tvrzení žalobce o vložení celé hodnoty nemovitých věcí do základního kapitálu společnosti prokazovaly, ve správním řízení ani v řízení před soudem předloženy nebyly.
40. Námitka tak není důvodná.
41. Proti konkrétnímu způsobu výpočtu daně žalovaným žalobce v podané žalobě nijak nebrojil, soud se jím proto nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

42. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Dokazování listinami přiloženými k žalobě soud neprováděl, neboť jsou součástí předloženého správního spisu.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. února 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu